

51. Tko je bio Konstantin?

54 pitanja i odgovora o Isusu Kristu, pripremljenih od tima katoličkih teologa sa sveučilišta Navarra. Ovo je pitanje br. 51: „Tko je bio Konstantin?”

23.11.2009.

Prethodna pitanja

Flavije Valerije Aurelije Konstantin (272-337), poznat kao Konstantin I ili Konstantin Veliki, bio je car Rimskog Carstva od 306. do 337. pos. Kr. U

povijest je ušao kao prvi car kršćanin.

Bio je sin Konstancija Klora, grčkog časnika koji je godine 305 dobio titulu August, kao i Galerije, i žene koja će postati svetica Helene. Kada je Konstancije Klor umro 306 , Konstantin je postavljen za cara od lokalnih vojnika, u vrijeme teške političke situacije, pojačane zbog napetosti s bivšim carem Maksiminijanom i sinom mu Maksencijem. Konstantin je porazio prvo Maksiminijana 310. a zatim i Maksencija 311. kod Milvijskog mosta 28. listopada 312. godine. Predaja kaže da je Konstantin uoči bitke imao viđenje. Gledajući u sunce, kojemu je kao poganin odavao štovanje, vidio je znak križa te svojim vojnicima naredio da stave na štitove monogram Krista (prva dva slova grčkog imena Krist koja se preklapaju). Premda je nastavio prakticirati poganske obrede, od ove

pobjede bio je naklonjeniji prema kršćanima. Zajedno sa Licinijem, carem Istoka, izdaje takozvani „Milanski edikt“ (vidi slijedeće pitanje), kojim omogućuje slobodu bogoštovlja. Kasnije su se sukobila ta dva cara. Godine 324 Konstantin je pobijedio Licinija i postao jedini vladar carstva.

Konstantin je provodio brojne reforme u upravi, vojsci i gospodarstvu. Najznačajnije su mu bile političko-vjerske uredbe, prije svega koje su vodile prema kristijanizaciji carstva.

Podržavao je odgovarajuće strukture u crkvi kako bi sačuvao njeno jedinstvo, ali i ujedno i da sačuva jedinstvo države i svoju poziciju monarha, no ne treba zanemari ni vlastite vjerske pobude iz osobnih motiva. Uz crkvene dogovore administrativne prirode provodio je mjere protiv krivovjerja i šizmi.

Braneći jedinstvo crkve borio se protiv raskola koji su u sjevernoj Africi uzrokovali donatisti i sazvao je Nicejski sabor (vidi pitanje: Što se dogodilo na Nicejskom saboru?) kako bi se riješile nedoumice o Trojstvu koje je izazvao svećenik Arije.

Godine 330. premijestio je glavni grad države iz Rima u Bizant, kojeg je nazvao Konstantinopol. To je ujedno značio i prekid sa dosadašnjom tradicijom i davao je tom gradu naglašeniji aspekt kršćanskog središta. Kao što se često događalo tada, nije bio kršten do malo prije svoje smrti. Krstio ga je biskup arijanske orijentacije Euzebije iz Nikomedije.

Uz neuspjehe u svom mandatu, među kojima se ističu tipični za vrijeme u kojem je vladao, kao na primjer njegova hirovitost i nasilna priroda, ne može se poricati da je uspio dati slobodu Crkvi i pomogao sačuvati njeno jedinstvo. Međutim nije

povijesno istinito da je Konstantin odredio i između ostalog, broj knjiga koje bi trebala imati Biblija. U tom dugom procesu , koji nije prestao do nešto kasnije . Četiri evanđelija bila su od davno prije jedina koja je Crkva priznala za istinita. Druga „evanđelja“ nisu bila potisnuta od strane Konstantina , jer su bila zabranjena kao heretička već destljećima prije.

Bibliografía: J. de la Torre Fernández y A. García y García, "Constantino I, el Grande", en GER VI, Rialp, Madrid 21979, 309-312; M. Forlin Patrucco, "Constantino I", en *Diccionario Patrístico y de la Antigüedad Cristiana* (ed. A. di Berardino), Sígueme, Salamanca 1991, 475-477; A. Alföldi, *Costantino tra paganesimo e cristianesimo*, Laterza, Bari 1976.

Juan Chapa

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/51-tko-je-bio-konstantin/](https://opusdei.org/hr-hr/article/51-tko-je-bio-konstantin/)
(3.04.2026.)